

VERICA TRSTENJAK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2007. november 29.¹

I – Bevezető

1. A fellebbező – a Les Éditions Albert René SARL – a Bíróságtól az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-336/03. sz., Éditions Albert René kontra OHIM – Orange (MOBILIX) ügyben 2005. október 27-én hozott azon ítéletének (EBHT 2005., II-4667. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsa azon 2003. július 14-i, a fellebbező és az Orange A/S társaság (a továbbiakban: Orange) közötti felszólalási eljárásra vonatkozó határozatának (R 0559/2002-4. sz. ügy) hatályon kívül helyezése iránt benyújtott keresetét, amelyet a fellebbező – az OBELIX korábbi védjegy jogosultja – által a „MOBILIX” szömegjelölés közösségi védjegyként való lajstromozásával szemben indított felszólalási eljárás keretében hozott. A felszólalási osztály elutasította a fellebbező felszólalását, a negyedik fellebbezési tanács részben helyt adott a fellebbezésnek.

2. A fellebbező alapvetően úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság ezen ítéletben nem vette figyelembe a *reformatio in peius* elvének

tilalmát, és mechanikusan alkalmazta az úgynevezett „semlegesítési” elméletet a két hasonló védjegy termékei és szolgáltatásai összetéveszhetőségének értékelése során.

II – Jogi háttér

3. A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-I 40/94/EK tanácsi rendelet² szabályozza a viszonylagos kizáró okokat, és a következőket mondja ki:

„1. A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – HL 1994. I. 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.

- a) az a korábbi védjeggyel azonos, és az árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonosak a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;
- ii) valamely tagállamban, illetve – Belgium, Hollandia és Luxemburg esetében – a Benelux Védjegyhivatalnál lajstromozott védjegy;
- iii) nemzetközi megállapodás alapján a tagállamra kiterjedő hatállyal lajstromozott védjegy;
- b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjeggyel.
- b) az a) albekezdésben említett védjegy lajstromozására irányuló bejelentés, feltéve, hogy annak alapján a védjegyet lajstromozzák;

2. Az (1) bekezdés alkalmazásában korábbi védjegy:

- a) a következőkben felsorolt minden olyan védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja – ha ennek helye van –, figyelembe véve az igényelt elsőbbségek napját;
 - c) az olyan védjegy, amely a Párizsi Egyezmény 6a. cikke értelmében a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban vált a tagállamok bármelyikében közismertté.
- [...]

(5) A (2) bekezdés szerinti korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján nem részesülhet továbbá oltalomban a korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés, ha

- i) közösségi védjegy;

az érintett áruk, illetve szolgáltatások nem hasonlóak, feltéve, hogy – közösségi védjegy esetén – a korábbi közösségi védjegy a Közösségben, – korábbi nemzeti védjegy esetén – a korábbi nemzeti védjegy pedig az érintett tagállamban jó hírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét.”

4. E rendelet 74. cikke a tényállás hivatalból történő vizsgálatát szabályozza, és a következőképpen rendelkezik:

„1. A[z OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

2. A[z OHIM] figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.”

5. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának³ 44. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. § A Bíróság Alapokmányának 21. cikkében említett keresetlevél tartalmazza a következőket:

a) a felperes neve és lakóhelye vagy székhelye;

b) annak a félnek a megjelölése, aki ellen a keresetet benyújtották;

c) a jogvita tárgya és a felhozott jogalapok rövid ismertetése;

d) a felperes kérelmei;

e) szükség esetén a felajánlott bizonyítékok megjelölése.

3 – HL 1991., L 136., 1. o.; helyesbítve HL 1991., L 317., 34. o.

2. § A keresetlevélben az eljárás céljára kézbesítési címet kell megjelölni az Elsőfokú Bíróság székhelyén. Meg kell jelölni továbbá annak a személynek a nevét, aki felhatalmazást kapott a kézbesítendő iratok átvételére, és ehhez hozzájárult.

Az első bekezdésben említett kézbesítési cím mellett vagy helyett a keresetlevélben jelezni lehet, hogy az ügyvéd vagy meghatalmazott hozzájárul ahhoz, hogy a kézbesítést részére faxon vagy más távközlési eszköz útján teljesítsék.

Ha a keresetlevél nem felel meg az első és második bekezdésben említett követelményeknek, a hiány pótlásáig az érintett félnek szánt valamennyi – az eljárással kapcsolatos – kézbesítést e fél meghatalmazottjának vagy ügyvédjének címzett ajánlott levélként kell teljesíteni. Ebben az esetben a 100. cikk 1. §-ától eltérően az ajánlott levélnek az Elsőfokú Bíróság székhelye szerinti postahivatalnál történő feladásával a kézbesítést szabályszerűen teljesítettnek kell tekinteni.

3. § A felet segítő vagy képviselő ügyvéd köteles igazolást benyújtani a Hivatalhoz arról, hogy jogosult eljárni valamely tagállam bírósága, illetve az EGT-megállapodás valamely más részes államának bírósága előtt.

4. § Ha szükséges, a keresetlevéllel együtt a Bíróság Alapokmánya 21. cikkének második bekezdésében meghatározott iratokat is be kell nyújtani.

5. § A magánjog hatálya alá tartozó jogi személyek által benyújtott keresetlevélhez a következőket kell csatolni:

- a) az említett jogi személyt létesítő vagy szabályozó okirat, illetve a cégjegyzékből vagy az egyesületek nyilvántartásából származó újabb keletű kivonat, illetve a jogi személy jog szerinti létezésének bármely más bizonyítéka;
- b) bizonyíték arról, hogy a jogi személy ügyvédje számára adott meghatalmazás erre felhatalmazott személy által, szabályszerűen lett kiállítva.

5a. § Az EK-Szerződés 238. cikke vagy az EAK-Szerződés 153. cikke alapján, a Közösség által vagy javára kötött közjogi vagy magánjogi szerződésben foglalt választottbírósi kikötés alapján benyújtott keresetlevélhez csatolni kell az ezt a kikötést tartalmazó szerződés egy példányát.

6. § Ha a keresetlevél nem felel meg az e cikk 3–5. §-ában meghatározott követelményeknek, a hivatalvezető a hiánypótlásra vagy a fent említett iratok benyújtására ésszerű határidőt állapít meg a felperes számára. Ha a felperes az előírt határidőn belül elmulasztja a hiánypótlást vagy a szükséges iratok benyújtását, az Elsőfokú Bíróság határoz arról, hogy e követelmények be nem tartása miatt a keresetlevél alaki okból elfogadhatatlan-e.”

jelentése alapján és a főtanácsnok meghallgatását követően a másik fél számára határidőt állapíthat meg a jogalap megválaszolására.

A jogalap elfogadhatóságáról az eljárást befejező ítéletben döntenek.”

6. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 48. cikke a következőképpen rendelkezik:

7. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-a kimondja, hogy a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebezési tanács előtti eljárás tárgyát.

„1. § A válaszban, illetve a viszonzásban a felek további bizonyítékokat ajánlhatnak fel érveik alátámasztására. A bizonyítékok kése delmes felajánlását indokolni kell.

III – A tényállás

2. § Az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

8. Az Orange 1997. november 7-én a módosított 40/94 rendelet alapján a „MOBILIX” szövmegjelölés közösségi védjegyként való lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be.

Ha az eljárás során a fél az előző bekezdésben említett új jogalapot hoz fel, az elnök a rendes eljárási határidő lejártá után az előadó bíró

9. A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált

és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 35., 37., 38. és 42. osztályába tartozó árukkal és szolgáltatással kapcsolatban tették, az egyes osztályoknak megfelelő, következő leírással:

- a 9. osztályba tartozó „távközlési készülékek, berendezések és felszerelések, beleértve a távközlő-, távbeszélő-készülékeket, mobiltelefonokat, beleértve a parabolaantennákat és reflektorokat, akkumulátorokat és elemeket, transzformátorokat és konvertereket, kódereket és dekódereket, kódolt kártyákat és kódoló-kártyákat, telefonkártyákat, jelzőberendezéseket és oktatókészülékeket, valamint berendezéseket, elektronikus telefonkönyveket, és az összes felsorolt termék tartozékait és kellékeit (amelyek nem tartoznak más osztályokba)”;
- a 16. osztályba tartozó „telefonkártyák”;
- a 35. osztályba tartozó „hangposta szolgáltatások (ideiglenesen távollévő ügyfelek részére), kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás”;
- a 37. osztályba tartozó „távbeszélő-készülékek szerelése és javítása, építés, javítás, szerelés”;
- a 38. osztályba tartozó „távközlés, beleértve a távközlési ügyekben történő információszolgáltatást, telefonos és távirati összeköttetések, számítógép-képernyőn keresztüli és mobiltelefonos összeköttetések, faxon történő továbbítás, rádióadás és televíziós műsor-szórás, beleértve a kábeltelevízió és interneten keresztül történő műsor-szórást is, üzenetek küldése, üzenetküldésre alkalmas készülékek bérlete, távközlőkészülékek bérlete, beleértve a telefonkészülékek bérletét is”;
- a 42. osztályba tartozó „tudományos és ipari kutatás, műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is, különösen a távközlés és számítógép-programozás területén, számítógépprogramok kidolgozása, fenntartása, korszerűsítése, számítógépek és informatikai programok kölcsönzése”.

10. E közösségi védjegybejelentéssel szemben a fellebbező felszólalást terjesztett elő. Az

„OBELIX” szóhoz fűződő, alábbi korábbi jogokra hivatkozott:

- a korábbi, 16 154. lajstromszámú, 1996. április 1-jén bejelentett közösségi védjegy, a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 28., 35., 41. és 42. osztályba tartozó egyes áruk és szolgáltatások tekintetében, a jelen ügyben jelentőséggel bírónak minősülő, alábbi áruk és szolgáltatások tekintetében:
 - a 9. osztályba tartozó „elektrotechnikai, elektronikai, fényképeszeti, mozgóképi, optikai és oktatókészülékek és műszerek (a vetítőkészülékek kivételével), képernyős vagy anélküli elektronikai játékok, számítógépek, programmodulok, adathordozókon rögzített informatikai programok, különösen videojátékok”;
 - a 16. osztályba tartozó „papír, karton, és ezen anyagokból készült termékek, (a 16. osztályba tartozó) nyomdaipari termékek, újságok és magazinok, könyvek; könyvkötészeti cikkek (fonalak, vásznak és szövetek könyvkötethez); fényképek; papírárúk, ragasztószalagok (papírárukhoz és nyomdaipari termékekhez); felszerelés művészeknek (anyagok rajzolásához, festéshez és szobrászathoz); ecsetek; írógépek és irodaszerek (a bútorok kivételével), és (a 16. osztályba tartozó) irodagépek és készülékek; oktatóanyagok (készülékek kivételével); más osztályokba nem sorolt műanyagok csomagoláshoz; játékkártyák; nyomdai karakterek; klisék, nyomódúcok”;
 - a 28. osztályba tartozó „játékok, játékszerek; testnevelési és sportcikkék (amelyek a 28. osztályba tartoznak); karácsonyfadíszek”;
 - a 35. osztályba tartozó „marketing és reklámozás”;
 - a 41. osztályba tartozó „filmvetítés, filmgyártás, filmek kölcsönzése; könyvek és folyóiratok kiadása; nevelés és szórakoztatás; vásárok és kiállítások szervezése; ünnepségek, vidámparkok üzemeltetése, zenei előadások és élő konferenciák szervezése, építészeti jellegű kiállítások, kultúrtörténeti és népművészeti előadások”;

– a 42. osztályba tartozó „szállodai és vendéglátó-ipari szolgáltatások; fényképek; fordítás; szerzői jogok kezelése; szellemi tulajdonjogok kezelése”;

megjelenése, és még inkább az általuk keltett, meglehetősen eltérő képzet: a MOBILIX esetében a mobiltelefon, az OBELIX esetében az obelisztk.

– a korábbi védjegy összes tagállamban közismert jellemzője⁴.

11. Felszólalásának alátámasztásaként a felperes a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára és (2) bekezdésének értelmében vett összetéveszthetőségre hivatkozott.

12. 2002. május 30-i határozatában a felszólalási osztály elutasította a felszólalást, és engedélyezte a közösségi védjegy lajstromozása iránti eljárás folytatását. A felszólalási osztály – miután megállapította, hogy a korábbi védjegy közismertsége meggyőző módon nem került bizonyításra – arra a következtetésre jutott, hogy a védjegyek összességében nem hasonlóak. Létezik ugyan némi hangzásbeli hasonlóság, de ezt kiegyenlíti a védjegyek vizuális

13. A felperes által 2002. július 1-jén benyújtott fellebbezést követően a negyedik fellebbezési tanács 2003. július 14-én meghozta a határozatát. A fellebbezési tanács részben hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát. A fellebbezési tanács először is kimondta, hogy a felszólalást kizárólag az összetévesztés veszélyére alapítottak kell minősíteni. Ezt követően kiemelte, hogy a védjegyek között észlelhető bizonyos hasonlóság. Az áruk és szolgáltatások összehasonlítását illetően a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 9. osztályba tartozó, a közösségi védjegybejelentésben szereplő „jelzőberendezések és oktatókészülékek” és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő „optikai és oktatókészülékek” hasonlóak. Ugyanerre a következtetésre jutott a 35. osztályba tartozó, a közösségi védjegybejelentésben „kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás” leírással szereplő szolgáltatások, és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő „marketing és reklámozás” tekintetében. A fellebbezési tanács – tekintettel egyrészt a szóban forgó megjelölések, másrészt a speciális áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság mértékére – megállapította, hogy az érintett vásárlóközönség szemszögéből nézve fennáll az összetévesztés veszélye. Ezért a közösségi védjegybejelentést elutasította a „jelzőberendezések és oktatókészülékek”, valamint a „kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás” leírással szereplő szolgáltatások tekintetében, a többi áru és szolgáltatás tekintetében pedig helyt adott a lajstromozásnak.

4 – Lásd a megtámadott ítélet 5. pontját.

IV – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megfellebbezett ítélet

14. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. október 1-jén benyújtott keresetlevelében a fellebbező a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kérte három jogalap előterjesztésével, amelyek közül az elsőt a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (2) bekezdésének megsértésére, a másodikat ezen rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére, és a harmadikat ugyanezen rendelet 74. cikkének megsértésére alapította. Hangsúlyozni kell, hogy a tárgyaláson a fellebbező másodlagosan kérte, hogy az ügyet utalják vissza a negyedik fellebbezési tanács elé, azért, hogy bizonyíthassa, hogy védjegye a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében jó hírnevet élvez.

15. Az Elsőfokú Bíróság az ítéletében először megvizsgálta a keresethez mellékletként csatolt, és az Elsőfokú Bíróság előtt először felhozott azon öt dokumentum elfogadhatóságát, amelyek az „OBELIX” szómegjelölés közismertségének bizonyítására irányultak. Miután megállapította, hogy ezeket a dokumentumokat nem nyújtották be az OHIM előtti eljárásban, az Elsőfokú Bíróság – hivatkozással a 40/94 rendelet 63. cikkére – elfogadhatatlannak nyilvánította őket, mivel elfogadásuk ellentétes volna az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-ával (a megtámadott ítélet 15. és 16. pontja). Az Elsőfokú Bíróság e

körben emlékeztetett a hatályon kívül helyezés iránti peres eljárások jellemzőire, amelyben a bíróság előtt fekvő jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni.

16. Az Elsőfokú Bíróság ezt követően elfogadhatatlannak nyilvánította a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot, hangsúlyozva, hogy az említett 8. cikk (5) bekezdésének esetleges alkalmazását a fellebbező soha nem kérte a fellebbezési tanács előtt, és ezért azt a fellebbezési tanács nem is vizsgálta. Márpedig először is a 40/94 rendelet 74. cikkének megfelelően a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban az OHIM a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van. Másodszor a 40/94 rendelet 63. cikke értelmében az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott, az OHIM tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányuló keresetek jogszerűségi vizsgálata csak azoknak a jogkérdéseknek a tekintetében történhet, amelyeket korábban az előbbi elé terjesztettek. Harmadszor, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikke 4. §-ának megfelelően „[a] felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát” (a megtámadott ítélet 19–25. pontja).

17. Végül az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzata 44. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlannak nyilvánította a tárgyaláson

előterjesztett kereseti kérelmet (a megtámadott ítélet 28. és 29. pontja).

18. Az Elsőfokú Bíróság ezt követően érdemben vizsgálta a jogalapokat. A 40/94 rendelet 74. cikkének megsértésére alapított jogalapot illetően, amely szerint a másik peres fél kifogása hiányában a fellebbezési tanácsnak abból az elvből kellett volna kiindulnia, hogy az OBELIX védjegy jó hírnévvel rendelkezik, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 34. és 35. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkét nem lehet úgy értelmezni, hogy az OHIM köteles bizonyítottként elfogadni az egyik fél által hivatkozott azon szempontokat, amelyeket az eljárásban részt vevő másik fél nem vitatott. A jelen esetben sem a felszólalási osztály, sem a fellebbezési tanács nem vélte úgy, hogy a fellebbező tényekkel és bizonyítékokkal meggyőző módon alátámasztotta volna az általa előterjesztett jogi érvelést, azaz a lajstromozatlan megjelölés közismertségét, valamint a lajstromozott megjelölés erőteljes megkülönböztető képességét. Ennélfogva a megtámadott ítélet 36. pontjában az Elsőfokú Bíróság ezt a jogalapot megalapozatlannak nyilvánította.

19. A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot illetően az Elsőfokú

Bíróság először a szóban forgó áruk és szolgáltatások közötti hasonlóságot értékelte. Az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint a közösségi védjegybejelentésben foglalt áruk, amelyek a 9. és 16. osztályba tartoznak, a korábbi védjegy széleskörűen megfogalmazott árujegyzékében szerepeltek, és a megtámadott ítélet 61. pontjában kijelentette, hogy az az egyszerű tény, hogy egy adott árut egy másik áru részeként, tartozékként vagy alkotóelemként használnak, önmagában nem elegendő annak bizonyítására, hogy az alkotóelemeket magukban foglaló végszolgáltatások hasonlóak, mivel különösen jellegük, rendeltetésük, és az érintett fogyasztók teljesen eltérőek lehetnek. A megtámadott ítélet 62. és 63. pontjában az Elsőfokú Bíróság így folytatta:

„62 Egyébként a korábban lajstromozott védjegy 9. osztályba tartozó áruinak és szolgáltatásainak jegyzéke összeállításából az a következtetés vonható le, hogy a (védjegyhez fűződő) jogosultság által lefedett területek a fényképezet, filmművészet, optika, oktatás és videojátékok. Ezen áru- és szolgáltatásjegyzék a közösségi védjegybejelentésben foglaltakhoz – amely szinte kizárólagos módon a távközlés területét jelölte meg, annak minden formájában – közel áll. A távközlési berendezések belenyúlnak a „hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek” kategóriájába, amely a [...] 9. osztály hivatalos címének része. Mindenesetre az osztály címének (»távközlés«) ezen részét nem igényelték a korábbi jog esetében, ami azt jelenti, hogy a távközlési berendezésekre nem kívánták levédeni. A felperes védjegyét sok osztály tekintetében lajstromoz-

tatta, de a leírásban nem említette a »távközlést«, és a 38. osztály egészét kizárta a lajstromozásból. A 38. osztály pedig éppen a »távközlés« területéhez tartozó szolgáltatásokra vonatkozik.

fogyasztói kör igényeire tekintettel. Következésképpen a védjegybejelentésben szereplő, 38. osztályba tartozó szolgáltatások legfeljebb enyhe hasonlóságot mutatnak a korábbi védjegy alapján fennálló jogosultság hatálya alá tartozó, 41. osztályba sorolt szolgáltatásokkal.

63 E tekintetben osztható a fellebbezési tanács azon észrevétele, miszerint a korábbi védjegy oltalma kiterjed az »elektrotechnikai, elektronikai készülékekre és műszerekre«, de ezt a hosszú megfogalmazást a felperes nem használhatja olyan érvként, ami lehetővé tenné akár a bejelentésben foglalt áruk nagyon erős hasonlóságára, akár azonosságára való következtetést, hiszen a távközlési készülékekre és berendezésekre könnyedén lehetett volna különleges oltalmat szerezni.”

20. Az Elsőfokú Bíróság – miután megerősítette a fellebbezési tanács azon megállapítását, hogy nem áll fenn hasonlóság a védjegybejelentésben foglalt, 37. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások és a korábbi védjegy 42. osztályban foglalt szolgáltatásai között (67. pont) –, a következőt állapította meg:

„68 Másodszor, a fellebbezési tanács nem vétett hibát akkor, amikor kijelentette, hogy a közösségi védjegybejelentésben a 38. osztály tekintetében felsorolt [...] szolgáltatások elegendő eltérést mutatnak a korábbi védjegy 41. osztályába tartozókhöz [...] képest, azok műszaki jellegére, a hozzájuk szükséges szakértelemre és a megcélzott

69 Tehát a felperes azon érvét, miszerint a közösségi védjegybejelentésben foglalt összes áru és szolgáltatás valamilyen módon kapcsolatban állhat a korábbi védjegy által lefedett »számítógépekkel« és »informatikai programokkal« (9. osztály), el kell utasítani. Ahogyan arra az alperes jogosan észrevételt tett, napjaink technológiailag fejlett társadalmában szinte minden elektronikai vagy digitális berendezés, illetőleg termék valamilyen módon számítógép segítségével működik. Ha minden olyan esetben elismernék a hasonlóságot, amikor a korábbi oltalom kiterjed a számítógépekre, vagy amikor a bejelentett megjelölés által jelölt áruk és szolgáltatások számítógép használatához kötöttek lehetnek, bizonyosan túllépné a jogalkotó által a védjegyjogosult számára megadni kívánt oltalom célját. Ez az álláspont olyan helyzethez vezetne, amelyben a számítógép-programok vagy informatikai termékek lajstromozása gyakorlatilag kizárhatná minden olyan egyéb elektronikai vagy digitális eljárás, illetve szolgáltatás későbbi lajstromozását, amely az előbbi számítógép-programokat vagy -termékeket felhasználja. Ez a kizárás az ügy semelyik szakaszában sem jogszerű, mivel a közösségi védjegybejelentés kizárólag a távközlésre irányul, annak különböző formáiban, a korábbi bejegyzésben pedig semmi sem utal az e területen folytatott tevékenységre.

Egyébként, ahogyan azt a fellebbezési tanács helyesen kiemelte, a felperest semmi sem akadályozta meg abban, hogy védjegyét a telefonos távközlés tekintetében is lajstromoztassa.”

21. Végül az Elsőfokú Bíróság az ítélet 70. pontjában megállapította, hogy a szóban forgó áruk és szolgáltatások nem hasonlók egyetlen kivétellel: fennáll a hasonlóság a közösségi védjegybejelentésben szereplő „számítógépek és informatikai programok kölcsönzése” (42. osztály), és a felperes „számítógépek” és „adathordozókon rögzített informatikai programok” elnevezésű szolgáltatásai (9. osztály) között azok egymást kiegészítő jellege miatt.

22. A szóban forgó megjelölések összehasonlítását illetően az Elsőfokú Bíróság – miután utalt arra, hogy a fellebbezési tanács a vitatott határozatban a szóban forgó jelöléseket hasonlónak tekintette (a megtámadott ítélet 74. pontja) –, vizuális, hangzásbeli és fogalmi összehasonlításukat végezte el (a megtámadott ítélet 75–81. pontja).

23. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy annak ellenére, hogy közös bennük az „OB” betűkombináció és a „LIX” végződés, jelentős vizuális eltérések is vannak közöttük, mint például az „OB” betűkombinációt követő betűk, az első esetében „E”, a második esetében „I”, továbbá a szavak eleje (a bejelentett közösségi védjegy „M” betűvel kezdődik, a korábbi védjegy pedig „O” betűvel), és hosszúsága is eltér. Miután emlékeztetett arra, hogy a fogyasztó figyelme általában főként a szó elejére irányul, az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy „a szóban forgó megjelölések vizuálisan nem hasonlók, illetve legfeljebb nagyon enyhe vizuális hasonlóságot mutatnak” (a megtámadott ítélet 75. és 76. pontja).

24. Az Elsőfokú Bíróság, miután elvégezte az említett megjelölések hangzásbeli összehasonlítását, megállapította, hogy azok bizonyos hangzásbeli hasonlóságot mutatnak (77. és 78. pont). A fogalmi összehasonlítást illetően az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az „OBELIX” kifejezést – annak ellenére, hogy azt szóvédjegyként lajstromozták – az átlagközönség könnyen a népszerű rajzfilmfigurával azonosítja, ami erősen valószínűtlenné teszi a fogalmi összetévesztést a célközönségnél az olyan kifejezések esetén, amelyek többé-kevésbé hasonlók (a megtámadott ítélet 79. pontja). Mivel az „OBELIX” szómegjelölés az érintett vásárlóközönség szemszögéből világos és meghatározott jellel rendelkezik, ezért azt e közönség azonnal képes felismerni, a szóban forgó megjelöléseket elhatároló fogalmi eltérések jelen esetben olyan jellegűek, hogy semlegesítik a hangzásbeli hasonlóságokat és a fentebb említett esetleges vizuális hasonlóságokat (a megtámadott ítélet 80. és 81. pontja).

25. Az összetéveszthetőséget illetően az Elsőfokú Bíróság – a T-311/01. sz., Éditions Albert René kontra OHIM – Trucco (STARIX) ügyben 2003. október 22-én hozott ítéletre (EBHT 2003., II-4625. o.) utalva – megjegyezte, hogy „a szóban forgó megjelölések közötti eltérések elegendőek a célközönségnél fennálló összetéveszthetőség kizárására, e veszély esetén feltételezve, hogy a szóban forgó védjegyek közötti hasonlóság és a védjegyekkel jelölt áruk és szolgáltatások hasonlósága elég nagyfokú” (a megtámadott ítélet 82. pontja). Kimondta továbbá, hogy:

„83 E körülmények között a fellebbezési tanácsnak a korábbi védjegy megkülönböztető képességére vonatkozó értékelésének, a felperes e védjegy jó hírével kapcsolatos állításaihoz hasonlóan, nincs jelentősége a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazására nézve a jelen ügyben (lásd e tekintetben a fenti 22. pontban említett Starix-ügyben hozott ítélet 60. pontját).

84 Ugyanis az összetéveszthetőség egyfajta azonosságot vagy hasonlóságot tételez fel a megjelölések között, valamint a jelölt áruk és szolgáltatások között, és egy védjegy jó hírneve olyan tényező, amelyet figyelembe kell venni annak értékelésekor, hogy a megjelölések vagy az áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság elegendő-e az összetéveszthetőség megállapításához (lásd e tekintetben analógiaként a fenti 59. pontban említett Canon-ügyben hozott ítélet 22. és 24. pontját). Tehát, lévén, hogy jelen esetben az ütköző megjelölések nem tekinthetők azonosnak vagy hasonlóknak,

az a tény, hogy a korábbi védjegy széles körben ismert, vagy hogy jó hírnevet élvez az Európai Unión belül, nem lehet hatással az összetéveszthetőség átfogó értékelésére (lásd e tekintetben a fenti 22. pontban említett Starix-ügyben hozott ítélet 61. pontját).

85 Végül el kell utasítani a felperes azon érvét, miszerint az »ix« végződésre tekintettel teljes mértékben azt lehetne hinni, hogy a »MOBILIX« szó az »Astérix« sorozat figuráiból álló védjegycsaládba illeszkedik, és az úgy lenne értelmezhető, mint az »OBELIX« kifejezés egy származéka. Valójában elegendő e tekintetben kiemelni azt, hogy a felperes nem hivatkozhat semmilyen, az »ix« végződés használatából eredő kizárólagos jogra.

86 Az előzőekből következik, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásához elengedhetetlen egyik feltétel nem teljesül. Ezért nem áll fenn az összetévesztés veszélye a bejelentett védjegy és a korábbi védjegy között.”

26. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező által előterjesztett keresetet.

27. Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás fellebbezésre fellebbezést nyújtott be az Elsőfokú Bíróság 2006. január 13-I ítéletével szemben.

28. Azt is meg kell állapítani, hogy e fellebbezés, noha elfogadható, hosszúsága miatt nem követi a közvetlen keresetekről és a fellebbezésekről szóló gyakorlati útmutató⁵ 44. pontjában kifejtett ajánlásokat.

29. A 2007. október 25-én tartott tárgyaláson a felek ismertették észrevételeiket, és választak a Bíróság kérdéseire.

V – A fellebbezés elemzése

30. Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező hat jogalapra hivatkozik. Az első jogalapban kifogásolja, hogy a megtámadott ítélet megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét, és határozott a védjegyek hasonlóságáról, holott azok hasonlóságának kérdése nem képezte az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás

tárgyát. Így megsértette a *reformatio in peius* tilalmának elvét. A második jogalappal a fellebbező a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozik az áruk és szolgáltatások hasonlóságát, és a védjegyek hasonlóságát illetően. A harmadik jogalappal a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkét. A negyedik jogalappal a 40/94 rendelet 63. cikkének, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikke 4. §-ának megsértését bírálja. Az ötödik jogalappal azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikkét, 48. cikkét és 135. cikkének 4. §-át, mivel elfogadhatatlannak nyilvánította az ügy fellebbezési tanács elé való visszautalására irányuló fellebbezői kérelmet. A hatodik jogalap a 40/94 rendelet 63. cikkének megsértésére vonatkozik egyes dokumentumok elfogadásának megtagadása következtében.

A – A 40/94 rendelet 63. cikkének és a reformatio in peius tilalmára vonatkozó közösségi eljárásjogi általános elv állítólagos megsértésére alapított első jogalapról

1. A felek érvei

31. A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélete figyelmen kívül hagyja a 40/94 rendelet 63. cikkét, valamint a közösségi igazgatási és eljárási jog általános elveit, amikor a fellebbezési tanács megtámadott

⁵ – HL 2004., L 361., 15. o.

határozatával ellentétben megállapította, hogy az ütköző védjegyek, az OBELIX és a MOBILIX nem hasonlóak, így a fellebbező érdekeivel ellentétesen olyan kérdésről határozott, amelyet nem vetettek fel megfelelő formában, és így túllépte a hatáskörét, amikor a jelen ügyhöz hasonló esetben felülvizsgálja az OHIM fellebbezési tanácsainak határozatát.

32. A fellebbező ugyanis hangsúlyozza, hogy a védjegyek hasonlóságának kérdése egyáltalán nem volt tárgya az Elsőfokú Bíróság előtti keresetnek, következésképpen nem lehetett tárgya az Elsőfokú Bíróság előtti jogvitának. Mindazonáltal a védjegyek hasonlóságának kérdését egyik fél sem vetette fel az eljárásban a kért feltételekkel összhangban, az Elsőfokú Bíróság a fellebbező érdekeivel ellentétesen mégis határozott e kérdésről, így valójában figyelmen kívül hagyta a *reformatio in peius* tilalmának elvét.

33. Az OHIM a C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-5507. o.) 17. pontjára utalva azt válaszolja, hogy az első jogalap nyilvánvalóan minden alapot nélkülöz. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis köteles volt a szóban forgó megjelölések hasonlóságát ismét megvizsgálni. A fellebbező kérelmével vitatta a fellebbezési tanács következtetéseit az összetevés veszélyére vonatkozóan. Mivel a megjelölések hasonlósága e következtetések

egyik eleme, azt az Elsőfokú Bíróságnak vizsgálni kell a fellebbezési tanács következtetése jogszerűségének – a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjára tekintettel való – vizsgálata és annak helyes alkalmazása érdekében.

34. Az OHIM továbbá emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság nem módosította a fellebbezési tanács határozatát. Márpedig a *reformatio in peius* tilalma akadályozza, hogy a fellebbezési eljárás a fellebbező kérelmein túlmutasson, és hogy őt kedvezőtlenebb helyzetbe hozza, mint amelyben a kereset benyújtása nélkül lenne. A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság nem módosította azon határozatot, amellyel a fellebbezési tanács részben helyt adott a felszólalásnak. A fellebbező tehát nem került kedvezőtlenebb helyzetbe annál, mint amelyben a keresetének az Elsőfokú Bírósághoz való benyújtása előtt volt.

2. Értékelés

35. A *reformatio in peius* tilalmának általános eljárási jogi elve kimondja, hogy a jogorvoslatról, például fellebbezésről dönteni jogosult felsőbb bíróság nem súlyosbíthatja a fellebbező hátrányára az alsóbb fokú bíróság megtámadott határozatát, ha csak ő nyújtott be jogorvoslatot⁶.

6 – Fasching, W., *Zivilprozessrecht*, második kiadás, Bécs 1990., 883. o.; Rosenberg, L., Schwab, K.-H., et Gottwald, P., *Zivilprozessrecht*, tizenhatodik kiadás, München, 2004., 983. o., valamint Rechberger, W., és Simotta, D.-A., *Zivilprozessrecht*, hatodik kiadás, Bécs, 2003., 454. és 455. o.

36. A *reformatio in peius* tilalmának elvéből az is következik, hogy általában a fellebbező által benyújtott jogorvoslat legrosszabb kimenetele az, hogy elutasítják azt, és a megtámadott határozatot egyszerűen megerősítik⁷.

37. Meg kell állapítani, hogy a fellebbezőnél ez az eset áll fenn. A megtámadott ítélet alapján ugyanabban a helyzetben van, mint keresetének az Elsőfokú Bírósághoz történő benyújtása előtt. Ebből a szempontból nehéz *reformatio in peius*-ról beszélni.

38. Márpedig a *reformatio in peius* tilalma a közösségi bíróság előtt korlátozott, mivel annak kötelessége a közrendre vonatkozó jogalapokat hivatalból felhozni⁸. A közösségi bíróság előtt a belső jogszerűséget csak a fellebbező kérelmére lehet vizsgálni, míg egy közrendi jogalapot a bíróságnak hivatalból lehet, sőt mi több, kell felhozni⁹.

7 – A fent hivatkozott Rechberger, W., és Simotta, D.-A., 455. o. A szerzők kiemelik, hogy az alperes javára történő megváltoztatás csak akkor lehetséges, ha ugyanazon határozattal szemben ugyanazon bíróság előtt ő is benyújtott jogorvoslatot.

8 – Fasching, W., *Zivilprozessrecht*, 884. o.

9 – A közösségi jogban a közrendre vonatkozó jogalapok definíciójával kapcsolatban lásd Lenaerts, K., Arts, D., Maselis, I., Bray R., „Procedural Law of the European Union”, második kiadás, London 2006., 288. és 289. o.; Sladić, J., „Die Begründung der Rechtsakte des Sekundärrechts der EG in der Rechtsprechung des EuGH und des EuG”, *Zeitschrift für Rechtsvergleichung, internationales Privatrecht und Europarecht*, 46(2005), 127. o. és Castillo de la Torre, F., „Le relevé d’office par la juridiction communautaire”, *Cahiers de droit européen*, 3-4/2005, 395. o. (421).

39. Hangsúlyozni kell, hogy a közrend fogalma a közösségi bíróság előtti jogalapok keretében¹⁰ „azon kérdések számára van fenntartva, amelyekről általános érdekű jelentőségük miatt sem a felek, és maga a bíróság sem rendelkezhetnek, és amelyeket akkor is vizsgálni kell hivatalból *in limine litis*, ha nem képezik vita tárgyát”¹¹.

40. A fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben hivatalból vizsgálta a fellebbezési tanács határozatának jogszerűségét a hasonlóság kérdésének szemszögéből, noha ennek megsértésére nem hivatkozott. Ebben a *reformatio in peius* fennállását látja, mivel az Elsőfokú Bíróság olyan jogalapot vizsgált, amelyet a keresetben nem hozott fel.

41. Hangsúlyozni kell, hogy a fellebbező nem kérdőjelezte meg a fellebbezési tanács OBELIX és MOBILIX jelölések és az e két védjegy által oltalmazott termékek és szolgáltatások hasonlóságára vonatkozó értékelé-

10 – Meg kell állapítani, hogy a jogalap fogalma, amely jellemző például a francia és a belga jogra, szorosan kapcsolódik a római jogi „actio” fogalmához. E rendszer közösségi bíróság előtti alkalmazását, és a közrendi, illetve belső jogszerűségi jogalapokra történő felosztását jogosan bírálták a Bíróság korábbi bírái magyarázataikban. A korábbi német bíró Ulrich Everling ugyanis úgy véli, hogy azok a felek, akik nem római jogi hagyományokkal rendelkező országokból származnak, nehézségekkel szembesülnek, amikor a bíróság előtt nem felhasználható kérdéseket felosztó rendszerben találják magukat (Everling, U., „Das Verfahren der Gerichte der EG im Spiegel der verwaltungsgerichtlichen Verfahren der Mitgliedstaaten”, *Die Ordnung der Freiheit : Festschrift für Christian Starck zum siebzigsten Geburtstag*, 2007., 542. o.).

11 – Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok Buzzi Unicom kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. február 11-én ismertetett indítványának (EBHT 2003., I-267. o.) 217. pontja (a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg, Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.]).

sének jogszerűségét. Márpedig az Elsőfokú Bíróságnak benyújtott keresetből, és különösen annak 2.3. és azt követő pontjaiból kiderül, hogy a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti keresetében felvetette az OBELIX és MOBILIX megjelölések és az e két védjegy által oltalmazott termékek és szolgáltatások hasonlóságának kérdését, valamint az összetévesztés veszélyét. A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (2) bekezdésének figyelmen kívül hagyására vonatkozó belső jogszerűséggel kapcsolatos jogalap keretében felvetette a fent említett védjegyek és megjelölések hasonlóságának kérdésére vonatkozó érveket. Az Elsőfokú Bíróság előtt az említett jogalap keretében arra hivatkozott – az OBELIX védjegy közismert és igen nagy megkülönböztető képességének megsértéséhez kapcsolódó kifogás kifejtése során –, hogy az OBELIX és a MOBILIX megjelölések között erőteljes fogalmi és hangzásbeli hasonlóság áll fenn¹². Azzal is érvelt, hogy fennáll a fogalmi összetévesztés veszélye a termékek hasonlósága, a védjegyek hasonlósága és az OBELIX védjegy megkülönböztető képessége közötti kölcsönös függőség miatt¹³. Az OBELIX és MOBILIX jelölések hasonlóságának kérdését így bevonta az eljárás tárgyába.

hasonlóságának kérdését is tartalmazta. Következésképpen a fellebbező nem kifogásolhatja, hogy az Elsőfokú Bíróság határozott az OBELIX és MOBILIX jelölések hasonlóságának kérdéséről a tényezők közötti kölcsönös függőség elemzése keretében.

43. Az Elsőfokú Bíróság nem sértette meg sem a 40/94 rendelet 63. cikkét, sem a *reformatio in peius* tilalmának általános eljárási jogi elvét.

44. A jogalap nem lehet sikeres.

B – A termékek és szolgáltatások hasonlóságát és a védjegyek hasonlóságát illetően a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának állítólagos megsértésére alapított második jogalapról

42. Az eljárás tárgya, amint azt a fellebbező a 40/94 rendelet 63. cikke alapján meghatározta, az OBELIX és MOBILIX jelölések

1. A felek érvei

12 – A T-336/03. sz. ügyben tárgyalásra készített jelentés 31–33. pontja.

13 – Ugyanott, 34. és 35. pont.

45. E figyelemre méltó hosszúságú, két részre osztott jogalappal a fellebbező a termékek és szolgáltatások hasonlóságát és a védjegyek

hasonlóságát illetően a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozik.

46. Az első részben a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a termékek és szolgáltatások hasonlóságának értékelése során megsértette a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját. Először is a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogi szempontot alkalmazott annak meghatározására, hogy az áruk és szolgáltatások hasonlóak-e. A második részben a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság, mivel úgy vélte, hogy a jogvita tárgyát képező védjegyek nem hasonlóak, megsértette a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

47. Az első részt illetően a fellebbező azt állítja, hogy az árukat és szolgáltatásokat azzal az előfeltétellezéssel kellett volna összehasonlítani, hogy az ütköző védjegyek azonosak, és a korábbi OBELIX védjegy igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik, vagy jó hírnevet élvez. A helyes jogi kritérium a következő lett volna: a termékek (és a szolgáltatások) hasonlóak, ha a vásárlókönzönség azt hiheti, hogy ugyanattól a vállalkozástól vagy egymással gazdaságilag kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak, ha azonos védjegy alatt jelennek meg a piacon, és a korábbi védjegy igen nagy megkülönböz-

tető képességgel, vagy kiemelkedő jó hírnévvel rendelkezik.

48. Másodszor a fellebbező kétségbe vonja az Elsőfokú Bíróság általi, a termékek hasonlóságára vonatkozó tényleges értékelés koherenciáját és megalapozottságát, az Elsőfokú Bíróság az árujegyzékek nyilvánvalóan téves értelmezésével elferdítette azokat. A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 62. pontjában szereplő, ezen árujegyzékekre vonatkozó állítása, amely szerint „a korábban lajstromozott védjegy 9. osztályba tartozó áruinak jegyzéke összeállításából az a következtetés vonható le, hogy a (védjegyhez fűződő) jogosultság által lefedett területek a fényképészet, filmművészet, optika, oktatás és videojátékok” pontatlan, és azoknak maguk az árujegyzékek, valamint az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 63. pontjában szereplő állításai is ellentmondanak. A megtámadott ítélet e 62. pontjában foglalt azon állításnak, hogy a MOBILIX védjeggyel érintett terület szinte kizárólagos módon a távközlés területének minden formája, szintén ellentmond a terméklista, amely a távközlésre korlátozódás nélkül magában foglalja az „akkumulátorokat és elemeket”, „transzformátorokat és konvertereket”, „kódereket és dekódereket”, „kódolt kártyákat” és „kódoló kártyákat”.

49. A 35., 37., 38. és 42. osztályba tartozó, MOBILIX szolgáltatások és az OBELIX védjeggyel ellátott áruk összehasonlítását illetően a fellebbező azt állítja, hogy ellentmondás van az Elsőfokú Bíróságnak a megtá-

madott ítélet 68. pontjában foglalt megállapításai („a védjegybejelentésben szereplő, 38. osztályba tartozó szolgáltatások legfeljebb enyhe hasonlóságot mutatnak a korábbi védjegy alapján fennálló jogosultság hatálya alá tartozó, 41. osztályba sorolt szolgáltatásokkal”) és a megtámadott ítélet 70. pontjában foglalt következtetés között, amely szerint a szóban forgó áruk és szolgáltatások nem hasonlók, és vitatja az Elsőfokú Bíróság értékelését, amellyel az elutasította azon érvét, miszerint a közösségi védjegybejelentésben foglalt összes áru és szolgáltatás valamilyen módon kapcsolatban állhat a korábbi védjegy által lefedett „számítógépekkel” és „informatikai programokkal” (9. osztály) (a megtámadott ítélet 69. pontja).

50. A második jogalap második részében a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság, mivel úgy vélte, hogy a jogvita tárgyát képező védjegyek nem hasonlók, megsértette a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját. E részre a fellebbező első jogalapjához képest kiegészítésként hivatkozik. A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság helytelen jogi szempontokat alkalmazott e védjegyek hasonlóságának értékelése céljából. A vizuális hasonlóságot illetően az Elsőfokú Bíróság önkényesen az említett védjegyek közötti különbségeket hangsúlyozta annak ellenére, hogy a védjegyjog általános elvei szerint a hasonló elemeknek rendszerint nagyobb a jelentőségük, mint azoknak, amelyek különbözőek. A fellebbező

azt állítja, hogy a hangzásbeli hasonlóság, csakúgy mint a fogalmi hasonlóság Elsőfokú Bíróság általi értékelését semmilyen, az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett tény nem támasztja alá. A fogalmi hasonlóságra vonatkozóan a fellebbező megkérdőjelezi az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 79. pontjában elvégzett értékelést, amely szerint „valamely népszerű figura konkrét megjelenítése erősen valószínűtlenné teszi a fogalmi összetévesztést a célközönségnél az olyan kifejezések esetén, amelyek többé-kevésbé hasonlók”. Az Elsőfokú Bíróság érvelése helytelen, mivel a védjegyjogban általánosan elfogadott elv szerint minél nagyobb a korábbi védjegy közismertsége vagy megkülönböztető képessége, annál nagyobb az összetévesztés veszélye.

51. A fellebbező azt is kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 80–82. pontjában alkalmazta az úgynevezett „semlegesítési” elméletet. A fellebbező szerint ez az elmélet csak az összetéveszthetőség értékelésének záró szakaszában alkalmazható, nem pedig abban az esetben, ha az ütköző védjegyek között akár vizuális, akár hangzásbeli, akár vizuális és hangzásbeli hasonlóság áll fenn. Ennélfogva a megfelelő jogi kritérium a következő lenne: két védjegy hasonló (és megállapítva, hogy a termékek vagy szolgáltatások hasonlóak vagy azonosak, a határozatot hozó hatóságnak következőképpen vizsgálnia kell az összetéveszthetőséget), ha fennáll egy (bizonyos, magas fokú vagy teljes) vizuális hasonlóság (amely magában foglalja a hangzásbeli hasonlóság egy fokát is),

vagy ha fennáll egy (bizonyos, magas fokú vagy teljes) hangzásbeli hasonlóság függetlenül attól, hogy van-e fogalmi hasonlóság. Ugyanígy két védjegy hasonló, ha – még vizuális vagy hangzásbeli hasonlóság hiányában is –, azonosak vagy fogalmilag hasonlóak.

52. Végül a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte az érvét, mivel a megtámadott ítélet 85. pontjában az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a fellebbező az „-ix” végződés használatából eredő kizárólagos jogra hivatkozik, holott a fellebbező azt állította, hogy a MOBILIX-hez hasonlóan létrehozott védjegycsalád jogosultja. Ennél fogva a „mobil”-ra történő célzás nem távolodik el a védjegyek családjától, hanem még növeli is az összetévesztés veszélyét, mivel egy védjegycsalád létezését általában – még a hangzásbeli és vizuális hasonlóság hiányában is – az összetévesztetőség különálló okának tekintik.

53. Az OHIM érvelése szerint a fellebbező által előterjesztett érvek között az az egyetlen jogkérdés, hogy a megtámadott ítélet 81. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapíthatta-e jogszerűen, hogy a szóban forgó megjelöléseket elhatároló fogalmi eltérések jelen esetben olyan jellegűek, hogy semlegesítik a

hangzásbeli hasonlóságokat és a fentebb említett esetleges vizuális hasonlóságokat. Márpedig az Elsőfokú Bíróság helyesen megvizsgált minden olyan tény, amelyet a következőes ítélkezési gyakorlat szerint figyelembe kell venni az összetévesztetőség átfogó értékeléséhez. Az említett átfogó értékelés azt is maga után vonja, hogy a két megjelölés között fennálló fogalmi és vizuális különbségek kiegyenlíthetik a köztük fennálló hangzásbeli hasonlóságot, ha az érintett közönség felfogásában a szóban forgó megjelölések legalább egyike világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik, úgy, hogy azt a közönség azonnal képes legyen megérteni. Az a kérdés, hogy egy ilyen „semlegesítés” valóban bekövetkezik-e a releváns fogyasztóban, a releváns tények értékelésének a kérdése. Ezen értékelés eredménye olyan ténymegállapítás, amely nem tartozik a Bíróság hatáskörébe egy fellebbezés keretében.

54. Azon érvet illetően, amely szerint az Elsőfokú Bíróságnak figyelembe kellett volna vennie az OBELIX védjegy jó hírnevét a szóban forgó termékek és szolgáltatások és megjelölések összehasonlítása során, az OHIM azt állítja, hogy a fellebbező összetéveszt két fogalmat, nevezetesen Obélix, a képregény híres szereplőjének jó hírnevét és az OBELIX védjegy esetleges jó hírnevét. Nincs sem jogi elv, sem precedens, amely szerint egy híres irodalmi szereplőt automa-

tikusan jó hírnevű védjegyként kellene tekinteni. Minden az adott körülményektől függ, és a fellebbező az OHIM előtti eljárásban sohasem nyújtott be arra vonatkozó bizonyítékokat, amelyek azt tanúsítják, hogy egy híres személyiség fokozatosan jó hírnevű védjeggyé alakul át. Ennélfogva a képregény híres szereplőjét jelölő Obélix név jó hírneve figyelembevételét elutasítva a korábbi védjegy oltalma hatályának meghatározása érdekében az Elsőfokú Bíróság helyesen alkalmazta azon szabályt, amely szerint a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban az illetékes hatóság a vizsgálat során a felek által hivatkozott jogalapokhoz és előterjesztett kérelmekhez kötve van.

55. Az OHIM azt állítja, hogy a fellebbező azáltal, hogy csatlakozik az Elsőfokú Bíróság által kialakított elvekhez, de vitatja annak következtetéseit, az Elsőfokú Bíróság ténymegállapításaira utal, amelyek felülvizsgálata nem tartozik a Bírósághoz egy fellebbezés keretében.

56. Ami azon állítást illeti, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a tényeket vagy bizonyítékokat, az OHIM úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen mutatta be ezen áruk és szolgáltatások jegyzékét, és olyan szempontokon alapuló összehasonlító elemzést végzett, mint a gyártó típusa, vagy az említett áruk elosztási módja. Az OHIM úgy véli, hogy a második jogalapot részben mint megalapozatlant, és részben mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

2. Értékelés

57. Az EK 225. cikkből és a Bíróság alapelvkönyve 58. cikkének első bekezdéséből következően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Ezért kizárólag az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik a releváns tények megállapítása és értékelése, valamint a bizonyítékok értékelése. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem jogkérdés, amelynek vizsgálata a fellebbezési eljárás keretében a Bíróságra tartozna¹⁴.

58. A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazása érdekében, még abban az esetben is, ha fennáll egy olyan védjeggyel való azonosság, amelynek megkülönböztető képessége különösen nagy, szükséges bizonyítani a megjelölt áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság fennállását. E rendelkezés ugyanis előírja, hogy az összetéveszthetőség egyfajta azonosságot vagy hasonlóságot tételez fel a megjelölt áruk vagy szolgáltatások között.

59. Az összetéveszthetőség egyfajta azonosságot vagy hasonlóságot tételez fel a megjelölések között. Ennélfogva még abban az esetben

¹⁴ – A C-37/03. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-7975. o.) 43. pontja.

is, ha fennáll egy olyan védjeggyel való azonosság, amelynek megkülönböztető képessége különösen nagy, szükséges bizonyítani a megjelölt áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság fennállását¹⁵.

60. E körülmények között a fellebbező azon érve, amely szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy téves jogi szempontot alkalmazott, sőt semmilyen jogi szempontot nem alkalmazott, hanem csupán ellentmondó állításokat tartalmazó érvelést, nem megalapozott.

61. A megtámadott ítélet 60–71. pontjából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság, miután részletesen elemezte a szóban forgó áruk és szolgáltatások közötti kapcsolatot jellemző különböző tényezőket, jogszerűen ítéltette úgy, téves jogalkalmazás nélkül, hogy a MOBILIX védjeggyel érintett áruk és szolgáltatások nem mutatnak hasonlóságot az OBELIX jelöléssel érintett szolgáltatásokkal.

62. Azon érvet illetően, amely szerint az Elsőfokú Bíróság részéről nyilvánvaló ellentmondás áll fenn a megtámadott ítélet 62. és 63. pontja között, és a megtámadott ítélet 63. pontjában pontatlanságok találhatóak, meg kell állapítani, hogy ezen érv lényegében az Elsőfokú Bíróság ténymegállapításait kérdőjelezi meg, és valójában azt

kéri a Bíróságtól, hogy a tények vonatkozásában saját értékelését alkalmazza az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 62. és 63. pontjában foglalt értékelése helyett. Ezért ezt a jogalapot – mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant – el kell utasítani.

63. Ugyanezen okokból el kell utasítani a fellebbező azon érvét, amely szerint az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta helyesen a 9. és 16. osztályba tartozó árukat. Az Elsőfokú Bíróság által elvégzett vizsgálat tekintetében ugyanezen megállapítás vonatkozik azon kifogásra, amely szerint az Elsőfokú Bíróság megalapozottan az áruk és szolgáltatások szó szerinti vizsgálatával, és nem vette figyelembe gazdasági kapcsolatukat, és különösen azt a kérdést hagyta figyelmen kívül, hogy a vásárlóközönség azonos kereskedelmi származást tulajdonít-e azoknak, ha az árukat és szolgáltatásokat azonos védjegy alatt kínálják.

64. E körben el kell utasítani azon kérdésből eredő kifogást is, hogy az Elsőfokú Bíróság az ítéletének 81. pontjában¹⁶ megállapíthatja-e, hogy a szóban forgó megjelöléseket elhatároló fogalmi eltérések jelen esetben olyan jellegűek, hogy semlegesítik a hangzásbeli hasonlóságokat és a fentebb említett esetleges vizuális hasonlóságokat. Egyrészt meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság a 72. és a 74–80. pontban helyesen alkalmazta az ítélkezési gyakorlat által kialakított szempontokat. Másrészt a MOBILIX és OBELIX

15 – A C-196/06. P. sz., Alecsan kontra OHIM ügyben 2007. március 9-én hozott végzés 37. pontja.

16 – E pont szövege a következő: „Következésképpen a szóban forgó megjelöléseket elhatároló fogalmi eltérések jelen esetben olyan jellegűek, hogy semlegesítik a hangzásbeli hasonlóságokat és a fentebb említett esetleges vizuális hasonlóságokat”.

szót illetően a megtámadott ítélet 79. pontjából is következik, hogy az Elsőfokú Bíróság tett bizonyos ténymegállapításokat, és hogy a fellebbező az Elsőfokú Bíróság ténymegállapításait kérdőjelezi meg, és valójában azt kéri a Bíróságtól, hogy a tények vonatkozásában saját értékelését alkalmazza az Elsőfokú Bíróság értékelése helyett.

65. Ennélfogva a fenti megfontolások összességéből következik, hogy a jogalapot el kell utasítani, mint megalapozatlant.

C – Az OBELIX védjegy közismert és igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkező jellege elismerésének elutasítása által a 40/94 rendelet 74. cikkének állítólagos megsértésére alapított harmadik jogalapról

1. A felek érvei

66. A fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkét azáltal, hogy elutasította azon érvét, amely szerint az OBELIX védjegy közismert, és igen nagy megkülönböztető képességgel

rendelkezik. A fellebbező vitatja az Elsőfokú Bíróság megállapításának megalapozottságát, amely szerint az OHIM értékelte a tényeket és bizonyítékokat, mert erre a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése alapján köteles volt, de elégtelennek ítélte azokat a lajstromozatlan megjelölés közismertségének, valamint a lajstromozott megjelölés erőteljes megkülönböztető képességének megállapításához. Mivel az Orange ténylegesen részt vett a fellebbezési tanács előtti eljárásban, de nem vitatta, vagy egyéb módon nem kérdőjelezte meg a fellebbező állításait, értelmetlen lett volna annak megkövetelése, hogy a fellebbező az állításaira vonatkozó összes bizonyítékot terjessze elő, mivel a közösségi jog egyetlen szabálya vagy elve sem kötelezi a felet arra, hogy bizonyítsa azt, ami nem vitatott a felek között. A felszólalási osztály és a fellebbezési tanács ugyanis kifejezetten elismerte az OBELIX megjelölés közismert jellegét. A fellebbezési tanácsnak ebből azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy az OBELIX védjegy igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik, és közismert. Ezenkívül, mivel a közismert tényeket nem kell bizonyítani, ugyanezen elvet kell alkalmazni a híres védjegyekre.

67. Az OHIM úgy véli, hogy a harmadik jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani. A fellebbezési tanács által a 40/94 rendelet 74. cikke alapján elvégzett vizsgálat ténybeli alapjának szűkítése nem zárja ki, hogy az figyelembe vegye a felszólalási eljárásban részt vevő felek által előadott tényeken kívüli közismert tényeket. Mindazonáltal, amit a jelen ügyben közismertnek

lehet tekinteni, az az, hogy az Obélix egy rajzfilm szereplőjének a neve. Márpedig e megállapítás nem alkalmazható így az OBELIX védjegyre, mivel nincs olyan precedens, amely alapján a híres irodalmi személyeket jó hírnevű védjegyként kellene tekinteni.

a bizonyítékok értékelése. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem jogkérdés, amelynek vizsgálata a fellebbezési eljárás keretében a Bíróságra tartozna.

68. Feltételezve, hogy a felek között nincs véleménykülönbség az OBELIX védjegy jó hírvének kérdésében, az Elsőfokú Bíróságot nem köti az ilyen megállapítás, de köteles azt megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács nem sértette-e meg a 40/94 rendeletet azáltal, hogy a megtámadott határozatban megállapította, hogy a jogvita tárgyát képező védjegyek nem hasonlóak. Az OHIM előtti felek közötti eljárás keretében azonban semmilyen elv nem írja elő, hogy a másik fél által nem vitatott tényeket bizonyítottnak kell tekinteni.

71. Ellenben, amennyiben a fellebbező azt vitatja, hogy az Elsőfokú Bíróság miként értelmezi vagy alkalmazza a közösségi jogot, akkor az első fokon vizsgált jogi szempontokat a fellebbezési eljárás során újból meg lehet tárgyalni. Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem tudná fellebbezését az Elsőfokú Bíróság előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre alapítani, akkor a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené.¹⁷

2. Értékelés

69. Bevezetésképpen meg kell jegyezni, hogy a fellebbező vitatja a megtámadott ítéletben a fellebbezési tanács és az Elsőfokú Bíróság által a közismertségre vonatkozó értékelés jogszerűségét és helyességét.

70. Amint arra az 57. pontban emlékeztettem, a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Ezért kizárólag az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik a releváns tények megállapítása és értékelése, valamint

72. A harmadik jogalap megalapozottságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése alapján az OHIM az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja: a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban az OHIM a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van. E tekintetben

17 – A C-25/05. P. sz., Storck kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-5719. o.) 48. pontja.

hangsúlyozni kell, hogy azon kérelmező, aki közismert tényekre hivatkozik, az Elsőfokú Bíróság előtt vitathatja a fellebbezési tanács közismertségre vonatkozó ténymegállapításainak pontosságát.

D – A 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdése alkalmazásának hiánya miatt a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem elutasításával a 40/94 rendelet 63. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikke 4. §-ának állítólagos megsértésére alapított negyedik jogalapról

73. Márpedig az Elsőfokú Bíróság arra vonatkozó megállapítása, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa közismert tényekre – amelyek között az OBELIX jel közismertsége is megjelenik – alapította-e a határozatát, tényjellegű megállapítás, amely – feltéve, hogy nem az elferdítésükről van szó – nem olyan kérdés, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia.¹⁸ A jelen esetben nem beszélhetünk elferdítésről.

1. A felek érvei

74. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 32–36. pontjában úgy ítélte meg, hogy az OBELIX jel közismertségét és megkülönböztető jellegét a tények és bizonyítékok nem támasztják alá kellően.

75. Ezért a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

76. Az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-át, mivel elfogadhatatlannak nyilvánította a fellebbező Elsőfokú Bíróság előtti, a vitatott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmét, arra hivatkozással, hogy a fellebbezési tanács nem alkalmazta a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a fellebbezési eljárás tárgyának téves értelmezéséből indult ki, és nem vette figyelembe azon tényt sem, hogy a fellebbezési tanács nem elégedhetett meg a tények vagy az előtte hivatkozott bizonyítékok vizsgálatával, hanem vizsgálatát ki kellett volna terjesztenie az elsőfokú eljárásban előterjesztett tényekre, még akkor is, ha e kérdést kifejezetten nem vetették fel a fellebbezés indokolásában.

¹⁸ – Ugyanott, 53. pont.

77. A fellebbező azt állítja, hogy az általa a fellebbezési tanács előtti eljárásban hivatkozott érvek ugyan a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontján alapulnak, a felszólalási és a fellebbezési eljárás keretében benyújtott dokumentumok ésszerű értelmezéséből kitűnik, hogy a fellebbező mindvégig azt állította, hogy ő az OBELIX védjegy jogosultja, amely egyidejűleg mint lajstromozott közönségi védjegy és mint közismert és híres védjegy is oltalom alatt áll a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében. A fellebbező folyamatosan azt állította, hogy egy közismert, és a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdése c) pontja hatálya alá tartozó védjegy e rendelet 8. cikke (5) bekezdésének értelmében vett „jó hírnevű” védjegynek is minősül.

78. Pontatlan a fellebbezési tanács azon megállapítása, amely szerint a fellebbező a fellebbezését kifejezetten a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó kérdésekre korlátozta, amely megállapítást a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt kétségbe vont. A fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt úgyszintén vitatta a 40/94 rendelet 8. cikkének (2) és (5) bekezdése közötti viszonyt annak bizonyítása érdekében, hogy az e rendelkezésekkel oltalmazott védjegyek ma ugyanazzal a jelentéssel rendelkeznek. Az Elsőfokú Bíróság ezt az érvet – tévesen – nem vizsgálta

a megtámadott ítéletben, mivel ezt a kérelmet elfogadhatatlannak minősítette.

79. Az OHIM szerint e jogalap nyilvánvalóan megalapozatlan. A fellebbező ugyanis a felszólalásában, kipipálva a megfelelő rubrikákat, két indokra alapította felszólalását – egy korábbi védjeggyel való összetéveszthetőségre, és a korábbi védjegy megkülönböztető képességének vagy jó hírnevének tisztességtelen kihasználására vagy sértésére –, amikor előterjesztette a bizonyítékait felszólalásának alátámasztására. A fellebbező mindenesetre nem hivatkozott ez utóbbi, a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésére alapított felszólalási okra. E bizonyíték hiányának ellenére az OHIM felszólalási osztálya hivatkozott e rendelkezésre, és kimondta, hogy nem szükséges a felszólalás megalapozottságát vizsgálni a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének szempontjából, ha a jelölések nem hasonlók. A fellebbező, amikor e határozat ellen fellebbezést nyújtott be, nem kérte, hogy a fellebbezési tanács alkalmazza a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését, és nem említette e rendelkezést a jogalapok bemutatásakor. A fentiekre figyelemmel, és tekintettel azon tényre, hogy a fellebbező soha nem azonosította a korábbi védjegyet, amelynek megkülönböztető képességét vagy a jó hírnevét hátrányosan érintette a közönségi védjegykérelem, a fellebbezési tanács arra a megállapításra jutott, hogy a felszólalási eljárásban előterjesztett dokumentumok inkább a lajstromozatlan védjegy közismertségének bizonyítását célozták, amelyet mint a korábbi jogok egyikét mutatták be, vagy esetlegesen a lajstromozott védjegy nagyobb megkülön-

böztető képességét, de nem a jó hírnevét a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében. A fellebbezési tanács ezért nem határozott a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének alkalmazandóságáról.

80. Márpedig annak állítása helyett, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkét, mivel nem vizsgálta a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését, a fellebbező az Elsőfokú Bíróságnak ezt követően előterjesztett keresetében fenntartotta, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését. Tekintettel arra, hogy a fellebbezési tanács nem vizsgálta az említett 8. cikk (5) bekezdését, az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-a fényében helytállóan állapította meg, miszerint nem volt elfogadható a fellebbező azon kérelme, hogy az Elsőfokú Bíróság e rendelkezés alkalmazására vonatkozó kérelemről határozzon.

2. Értékelés

81. Bevezetésképp meg kell állapítani, hogy a fellebbező nem kérte a felszólalásában és a fellebbezési tanács előtti fellebbezésében a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése

alapján a jogszerűség felülvizsgálatát. A fellebbezési tanács megtámadott határozatából¹⁹ és a feleknek a fellebbezés keretében benyújtott beadványaiból, valamint a megtámadott ítéletről és az Elsőfokú Bíróság tárgyalásra készített jelentéséből ugyanis kiderül, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot első alkalommal az Elsőfokú Bíróság előtt adták elő.

82. Meg kell jegyezni, amint azt a fellebbező hangsúlyozza²⁰, hogy elég nehéz különbséget tenni a közismert védjegyek és a jó hírnévvel rendelkező védjegyek között. Hasonlóság van ugyanis egyrészt a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) és (2) bekezdése, és másrészt ugyanezen rendelet 8. cikkének (5) bekezdése között. Azonban a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontja keretében a híres és közismert jellegre történő utalásból nem lehet levonni e rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére történő utalást is, amely olyan esetre vonatkozik, amelyben a két védjegy termékei és szolgáltatásai – amelyből az egyik a Közösségben jó hírnévvel rendelkezik – nem hasonlók. Olyan értelmezés, amely szerint a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése az említett rendelet 8. cikke (1) és (2) bekezdésének csak a folytatása lenne, és együtt kell azokat vizsgálni, noha a 8. cikk (5) bekezdésére nem hivatkoztak az OHIM előtti eljárásban, figyelmen kívül hagyná a 8. cikk (5) bekezdésének alkalmazási körét. Szisztematikus értelmezés szempontjából ugyanis a 40/94 rendelet 8. cikkének mind a belső, mind a külső rendszeréből következik, hogy az (1), (2) és (5) bekezdésben foglalt különböző kritériumokról van szó. A külső rendszer – vagyis a szöveg szerkezete – világosan mutatja, hogy

19 – A negyedik fellebbezési tanács 2003. július 14-i határozatának (R 559/2002-4. sz. ügy) 7. pontja.

20 – A fellebbezés 143. pontja.

a rendelet 8. cikkének (1), (2) és (5) bekezdése különálló bekezdések. A belső rendszer – vagyis a szöveg tartalmának elrendezése – szerint e bekezdések célja különböző²¹.

83. Ebből a szempontból a fellebbező, mivel nem vitatta a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács határozatának jogszerűségét a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének szempontjából, nem pótolhatja saját mulasztását hasonló rendelkezésekre történő hivatkozással.

84. Egyébiránt a közösségi bíróság előtti megsemmisítési kereset keretében a megtámadott jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus elfogadásakor fennálló ténybeli és jogi elemek alapján kell vizsgálni²². Ugyanez a helyzet a 40/94 rendelet 63. cikke szerinti jogvita keretében. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az e cikk szerinti eljárások célja a fellebbezési tanács által hozott határozatok jogszerűségének a vizsgálata. Ugyanis a 40/94 rendelet 63. cikkének (3) bekezdése alapján, amely bekezdést a 63. cikk (2) bekezdésére figyelemmel kell értelmezni, az Elsőfokú Bíróság a jogvita tárgyát képező határozatot „hatáskör hiánya, lényeges eljárási

szabálysértés, a Szerződés vagy a rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés” folytán hatályon kívül helyezheti az EK 229. és 230. cikk keretében. A fellebbezési tanács valamely határozata jogszerűségének az Elsőfokú Bíróság általi vizsgálatát tehát azon jogi kérdések tekintetében kell elvégezni, amelyeket a fellebbezési tanács elé terjesztettek²³. Márpedig nem vitatott, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése nem szerepelt a fellebbezési tanács elé terjesztett jogkérdések között.

85. Ennélfogva a fellebbező nem várhatta az Elsőfokú Bíróságtól, hogy határozzon a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdése alkalmazásának hiánya miatt a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem elutasításával a 40/94 rendelet 63. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának megsértésére alapított jogalapról, amelyet az OHIM előtti eljárás igazgatási szakaszában nem terjesztettek elő.

86. Az Elsőfokú Bíróság a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére alapított jogalap mint elfogadhatatlan elutasításával nem sértette meg a 40/94 rendelet 63. cikkét és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata

21 – A belső és külső rendszerekkel kapcsolatban lásd Heck, P., „Das Problem der Rechtsgewinnung”, *Gesetzesauslegung und Interessenjurisprudenz*, Berlin, Zürich, 1968., 188–189. o.

22 – A Bíróság 15. és 16/76. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1979. február 7-én hozott ítéletének (EBHT 1979., 321. o.) 7. pontja. Ebben az ügyben a Francia Köztársaság vitatta egyes, az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) által finanszírozott 1971. és 1972. évi kiadások végső elszámolásáról szóló határozatok jogszerűségét, a megállapított eltérésekre vonatkozó határozatok elfogadását követő utólagos helyesbítésre hivatkozással.

23 – Az Elsőfokú Bíróság T-373/03. sz., Solo Italia kontra OHIM – Nuova Sala (PARMÍTALIA) ügyben 2005. május 31-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-1881. o.) 25. pontja.

135. cikkének 4. §-át a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdése alkalmazásának hiánya miatt a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem elutasításával. E jogalap megalapozatlan.

fellebbező kérte, hogy ha az Elsőfokú Bíróság elfogadja a főkérelmet, amely szerint a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését, vagy ha maga határozná a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított kifogásról, az Elsőfokú Bíróságnak vissza kellene utalni az ügyet a fellebbezési tanács elé, annak érdekében, hogy a fellebbező számára lehetővé váljon a fellebbezési tanács előtt ezen állítás igazolása.

E – Az ügy fellebbezési tanács elé való visszautalására irányuló fellebbezői kérelem elfogadhatatlannak nyilvánítása által a 40/94 rendelet 63. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44., 48. és 135. cikke 4. §-ának állítólagos megsértésére alapított ötödik jogalapról

1. A felek érvei

87. A fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 44., 48. cikkét és 135. cikke 4. §-át, mivel elfogadhatatlannak nyilvánította a tárgyaláson másodlagosan előterjesztett fellebbezői kérelmet, amely arra irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság utalja vissza az ügyet a fellebbezési tanács elé annak érdekében, hogy a fellebbezőnek lehetővé tegyék az OBELIX védjegy jó hírvéneke megállapítását. Az Elsőfokú Bíróság előtti tárgyaláson a

88. A fellebbező elsőként azt állítja, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésén alapuló állítás igazolása érdekében a fellebbezési tanács elé történő visszautalásra irányuló kérelem nem „új” kérelem, hanem a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésén alapuló kérelmet kiegészítő kérelem. E kiegészítő kérelem értelemszerűen a főkérelmen kívül esik, és nem minősül „új” kérelemnek a megtámadott ítélet értelmében. Másodszor, úgy tűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság elfogadta az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-ában használt „tárgy” fogalmat, amely minden egyes esetben változik, ha az eredeti kérelmet valamely „kérelemmel” egészítik ki, függetlenül annak jellegétől vagy az összefüggéseitől. A fellebbezési tanács előtti jogvita tárgya az a kérdés volt, hogy a MOBILIX jelölést lehet-e lajstromozni közösségi védjegyként azon termékek összességére vagy egy részére, amelyekre bejelentették, tekintettel a fellebbező által az OBELIX védjegyre alapított felszólalásra. A fellebbező egyáltalán nem módosította e tárgyat, és a fellebbezési tanács megtámadott határozatának hatályon kívül helyezésére irányuló főkérelem szükségszerűen magában foglalja az azzal összefüggő összes kérelmet.

89. A fellebbező fenntartja, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 44. cikke sem kifejezetten, sem hallgatólagosan nem tiltja, hogy a főkérelem keretében pontosítsák a kiegészítő kérelmet az eljárásnak az eljárást kezdeményező kérelem benyújtását követő szakaszában. Ugyanígy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 48. cikke sem tartalmaz ilyen tilalmat.

90. Az OHIM azt állítja, hogy a kérdéses kérelem új jogalapon alapul, amely szerint a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdését, mivel nem határozott ezen rendelet 8. cikke (5) bekezdésének alkalmazhatóságáról, amely jogalapot a fellebbező csak akkor terjesztette elő, amikor belátta, hogy az utóbbi rendelkezés megsértésére alapított jogalapja elfogadhatatlan. Mivel ez a másodlagos kérelem csak a tárgyalási szakaszban került előterjesztésre, az OHIM szerint az Elsőfokú Bíróság – az eljárási szabályzata 44. és 48. cikkére hivatkozva – azt helyesen nyilvánította elfogadhatatlannak.

2. Értékelés

91. Amint arra az 57. és 70. pontban emlékeztettem, az esetleges eljárási szabálytalanságokat illetően az EK 225. cikk (1) bekezdése

és a Bíróság alapokmányának 58. cikke első albekezdése értelmében a fellebbezés jogkérdésekre korlátozódik. Ez utóbbi rendelkezés szerint a fellebbezés alapulhat az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiányán, az Elsőfokú Bíróság előtti, a fellebbező érdekeit sértő eljárási szabálytalanságokon, valamint a közösségi jog Elsőfokú Bíróság általi megsértésén²⁴. Így a Bíróság rendelkezik hatáskörrel annak felülvizsgálatára, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt követtek-e el a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló eljárási szabálytalanságokat, és a Bíróságnak meg kell győződnie arról, hogy a közösségi jog általános elveit, továbbá a bizonyítási teher és bizonyítás terén alkalmazandó eljárási szabályokat tiszteletben tartották²⁵.

92. Azon kérelmek, amelyekre a Bíróság eljárási szabályzata 38. cikkének 1. §-a és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának d) pontja utal, pontosan meghatározzák a kérelem tárgyát,²⁶ és tartalmazzák a határozat rendelkező részét, amelyet a felperes a közösségi bíróságtól vár²⁷. Következésképpen a kérelmek a jogvita tárgyának részei, és a keresetben kell azokat megfogalmazni.

24 – A Bíróság C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének (EBHT 1998., 8417. o.) 18. pontja.

25 – A Bíróság C-13/99. P. sz., TEAM kontra Bizottság ügyben 2000. június 15-én hozott ítéletének (EBHT 2000., I-4671. o.) 36. pontja.

26 – Rideau, J., és Picod, F., Code des procédures juridictionnelles de l'Union européenne, második kiadás, Párizs, 2002., 592. o.
27 – A fent hivatkozott Lenaerts, K., Arts, D., Maselis, I., és Bray R., 553. o.

93. Bár a közösségi bíróság elismeri a másodlagos (*eventualiter*) kérelmek elfogadhatóságát az eljárást megindító keresetben szereplő főkérelem (*principaliter*) elutasítása esetén²⁸, úgy tűnik, hogy más a helyzet, ha a kiegészítő kérelmet az eljárás során, sőt a tárgyaláson fogalmazzák meg. Az ilyen kérelmek ugyanis, bár kiegészítésként fogalmazzák meg őket, a jogvita tárgyát módosító új kérelmek, mivel a kereset benyújtására nyitva álló kötelező határidő lejártát követően benyújtott kérelmet tartalmazznak, amelyet a főkérelem elutasítása esetén vizsgálni kell.

95. Az eredeti kérelmek újrafogalmazása azonban elfogadható, feltéve, hogy a kérelmeket a keresetlevélben csupán pontosítja, vagy az átfogalmazott kérelmek nem haladják meg az eredeti kérelmeket³¹.

94. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság eljárási szabályzata 42. cikke 2. §-ának első albekezdése lehetővé teszi a felperes számára, hogy kivételesen új bizonyítási eszközökre hivatkozzon az eljárás kezdeményező iratokban szereplő kérelmei alátámasztására. Egyáltalán nem teszi lehetővé azonban, hogy a felperes új kereseti kérelmet terjesszen elő²⁹. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának megfelelő rendelkezései is lehetővé teszik bizonyos esetekben új jogalapok előterjesztését az eljárás során. Márpedig e rendelkezéseket soha nem lehet úgy értelmezni, hogy lehetővé teszik a felperes számára új kérelmeknek a közösségi bíróság elé terjesztését, és ezzel a jogvita tárgyának módosítását³⁰.

96. Meg kell tehát vizsgálni, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt a tárgyaláson megfogalmazott kiegészítő kérelem a fennálló kérelmek átfogalmazása-e, vagy új kérelem.

97. A felperes a kiegészítő kérelmével lényegében azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy – az ügynek a fellebbezési tanács elé visszautalásával, annak érdekében, hogy a fellebbezőnek lehetősége legyen bizonyítani, hogy védjegye jó hírnévnek örvend a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében –, utasítsa az OHIM-ot állításai érdemben történő vizsgálatára. Meg kell jegyezni, hogy a kiegészítésként előterjesztett kérelem nem a hatályon kívül helyezés következményeinek pontosítására irányul, amint azt a fellebbező állítja, hanem az OHIM utasítására. Márpedig a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése értelmében az OHIM köteles megtenni a közösségi bíróság ítéletének végrehajtásához

28 – A fent hivatkozott Rideau, J., és Picod, F., Code des procédures juridictionnelles de l'Union européenne, 592. o. A másodlagosan előterjesztett kérelmekre vonatkozó szakirodalom tekintetében lásd a fent hivatkozott Rosenberg, L., Schwab, K.-H., és Gottwald, P., Zivilprozessrecht, 649. o.

29 – A 125/78. sz., GEMA kontra Bizottság ügyben 1979. október 18-án hozott ítéletének (EBHT 1979., 3173. o.) 26. pontja.

30 – Az Elsőfokú Bíróság T-28/90. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 1992. szeptember 18-án hozott ítéletének (EBHT 1992., II-2285. o.) 43. pontja.

31 – Az Elsőfokú Bíróság T-100/96. sz., Vicente-Núñez kontra Bizottság ügyben 1998. október 21-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 1998., I-A-591. o. és II-1779. o.) 51. pontja és a T-177/03. sz., Strohm kontra Bizottság ügyben 2005. június 2-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2005., I-A-147. o.; II-651. o.) 21. pontja.

szükséges intézkedéseket. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem utasíthatja az OHIM-ot. Ez utóbbinak kötelessége ugyanis az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket³².

F – Az egyes dokumentumok elfogadásának megtagadása által a 40/94 rendelet 63. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikke 4. §-ának állítólagos megsértésére alapított hatodik jogalapról

98. Meg kell állapítani, hogy a fellebbező másodlagosan új kérelmet terjesztett elő, amellyel az OHIM utasítását kérte. Így a fellebbező a jogvita tárgyának módosítására törekedett.

1. A felek érvei

99. Az Elsőfokú Bíróság jogszerűen, téves jogalkalmazás nélkül utasíthatta el mint elfogadhatatlant a tárgyaláson előterjesztett kiegészítő kérelmeket, mivel az új kérelem volt.

101. A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélete sérti a 40/94 rendelet 63. cikkét, valamint az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-át, mivel elfogadhatatlannak nyilvánított egyes dokumentumokat, amelyeket a fellebbező először az Elsőfokú Bírósághoz nyújtott be. A fellebbező szerint az eljárási szabályzat nem tartalmaz semmilyen tilalmat a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság elé terjesztését illetően.

100. E fellebbezési jogalap nem lehet sikeres.

32 – Az Elsőfokú Bíróság T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM (Giroform) ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének (EBHT 2001., II-433. o.) 33. pontja; a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM (EUROCOOL) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-683. o.) 12. pontja; a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének (EBHT 2003., II-2251. o.) 22. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-366/04. sz., Hensotherm kontra OHIM ügyben 2006. szeptember 6-án hozott végzésének (EBHT 2006., II-65. o.) 17. pontja.

102. A fellebbező kifogásolja a jogvita tárgyának az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-ában szereplő, az Elsőfokú Bíróság értelmezett fogalmát. A fellebbező által érvelésének alátámasztására szol-

gáló tények ugyanis nem részei a „tárgynak”, hanem az ügy bizonyítékai. Csak azért terjesztett az Elsőfokú Bíróság elé új bizonyítékokat, mert a fellebbezési tanács, az igazgatási eljárás utolsó fóruma a bizonyítékokat elégtelennek ítélte a fellebbező állításainak bizonyításához.

2. A főtanácsnok értékelése

103. A fellebbező szerint az is összegegyeztetetetlen az Elsőfokú Bíróság – mint az OHIM határozatai jogszerűségét felülvizsgáló első fokú bírósági fórum – szerepével, hogy elutasítja az elé terjesztett bizonyítékok figyelembevételét.

104. Az OHIM emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság feladata a fellebbezési tanácsok határozatai jogszerűségének felülvizsgálata, és nem annak vizsgálata, hogy az OHIM valamely fellebbezési tanácsa határozatának egyikével szembeni keresetről való határozathozatal időpontjában a fellebbezési tanács jogszerűen elfogadhat-e olyan új határozatot, amelynek ugyanaz a rendelkező része, mint a megtámadott határozatnak. Ebből következően semmilyen jogellenesség nem róható fel az OHIM-nak az olyan tények vonatkozásában, amelyek nem kerültek előterjesztésre. Az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett azon tényeket, amelyeket az OHIM eljárásában nem adtak elő, el kell utasítani.

105. Amint arra az 57., 70. és 91. pontban emlékeztettem, a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Ezért kizárólag az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik a releváns tények megállapítása és értékelése, valamint a bizonyítékok értékelése. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem jogkérdés, amelynek vizsgálata a fellebbezési eljárás keretében a Bíróságra tartozna.

106. Emlékeztetni kell arra, hogy fellebbezés keretében a Bíróságnak nincs hatásköre a tényállás megállapítására, és főszabályként az Elsőfokú Bíróság által az e tényállás alátámasztására elfogadott bizonyítékok vizsgálatára. Amennyiben e bizonyítékokhoz szabályszerűen jutottak hozzá, és a bizonyításra, valamint a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag az Elsőfokú Bíróság feladata az elé terjesztett bizonyítékok bizonyító erejének értékelése. Ez az értékelés ezért – az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett bizonyítékok elferdítését kivéve – nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek³³.

33 – A C-403/04. P. és C-405/04. P. sz., Sumitomo Metal Industries és Nippon Steel kontra Bizottság ügyben 2007. január 25-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-729. o.) 38. pontja.

107. Noha a fellebbező arra a kérdésre utal, hogy – az öt dokumentum formájában felajánlott bizonyítékok elfogadhatatlannak nyilvánításával – az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatát megsértették-e, valójában a bizonyítékok elferdítésén alapuló jogalapról van szó.

108. Mindazonáltal a jelen esetben nem tűnik úgy, hogy a bizonyítékokat elferdítették, vagy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatát megsértették.

109. Márpedig még ha feltételezzük is, hogy a fellebbező által az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett öt dokumentum alkalmas az OBELIX megjelölés közismertségének bizonyítására, ezeket nem adták át az OHIM-nak a megtámadott határozat kidolgozásának eljárása során, és nem vitatták meg azokat kellő időben, vagyis a megtámadott határozat elfogadása előtt. A közösségi bíróság előtti megsemmisítési kereset keretében ugyanis a megtámadott jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus elfogadásakor fennálló ténybeli és jogi elemek alapján kell vizsgálni³⁴.

110. Az Elsőfokú Bíróság ítéletének 16. pontjában az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-ára utalva hangsúlyozni kívánta a hatályon kívül helyezés iránti peres eljárás jellegét. Márpedig nem vitatott, hogy öt dokumen-

tumot nem nyújtottak be az OHIM-nak. Figyelembevételük érdekében az OHIM előtti igazgatási eljárás során be kellett volna azokat nyújtani.

111. A hatodik jogalap hatástalan.

112. A felperes fellebbezésének egészét el kell utasítani.

VI – Költségek

113. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére. Következésképpen, ha – mint azt javasolom – a fellebbező által hivatkozott valamennyi jogalap elutasításra kerül, kötelezni kell őt a fellebbezés költségeinek viselésére.

³⁴ – A 22. lábjegyzetben fent hivatkozott Franciaország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 7. pontja.

VII – Véggövetkeztetések

114. A fent kifejtett megfontolások alapján azt javaslom, hogy a Bíróság:

- 1) utasítsa el a fellebbezést, és
- 2) a Les Éditions Albert René SARL-t kötelezze a költségek viselésére.